

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 395/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **I.V.A., s.r.o.**, Matejovce nad Hornádom 2, IČO 36 452 751, zastúpenej PETRÁN A PARTNERI ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA s.r.o., Puškinova 16, Prešov, proti postupu a vyrozumeniu Okresnej prokuratúry Humenné č. k. 1Pn 53/26/7702-4 z 23. marca 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. júna 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) označeným vyrozumením okresnej prokuratúry a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnuté vyrozumenie v časti, v ktorej sa trestné oznámenie sťažovateľky z 12. decembra 2025 v časti A neprejednáva. Súčasne žiada, aby ústavný súd prikázal okresnej prokuratúre opätovne konať vo veci trestného oznámenia a zabezpečiť jeho vybavenie zákonným spôsobom. Súčasne požaduje náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Na základe trestného oznámenia sťažovateľky bolo uznesením vyšetrovateľa z 2. decembra 2020 začaté trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona pre päť samostatných skutkov. Trestné stíhanie bolo uzneseniami vyšetrovateľa zo 17. júla 2024 a 17. februára 2025 právoplatne zastavené. Sťažovateľka proti nim nepodala sťažnosť.

3. Sťažovateľka podala 12. decembra 2025 „*oznámenie o skutočnostiach nasvedčujúcich spáchanie trestného činu*“. Okresná prokuratúra vyhodnotila, že toto podanie v bode „A) *Obchodný prípad – Kúpna zmluva z 29. 1. 2020 – náhradné diely a skúšobná stanica 2V8M1*“ – obsahovo zodpovedalo časti predošlého trestného oznámenia vo vzťahu k skutkom 3 a 4 meritórneho rozhodnutia vyšetrovateľa zo 17. júla 2024 o zastavení trestného stíhania. Neobsahovalo žiadne nové relevantné

skutočnosti či informácie, ktoré by samy osebe alebo v spojení s už skôr existujúcim skutočnosťami mohli odôvodniť iné rozhodnutie orgánov činných v trestnom konaní. Podanie preto okresná prokuratúra napadnutým vyrozumením odložila bez prijatia prostriedku prokurátorského dozoru a ďalej o ňom nekonala. Zároveň upovedomila sťažovateľku o tom, že v zmysle čl. 3 ods. 4 príkazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. 9/2025 o postupe prokurátorov pri vybavovaní žiadostí o preskúmanie zákonnosti v predsúdnom trestnom konaní (ďalej len „príkaz č. 9/2025“) nebude opakovaná žiadosť v tej istej veci vybavovaná.

4. V časti podania sťažovateľky „B) *Obchodný prípad – Inventúra – Zmluva o budúcej zmluve na náhradné diely*“ – okresná prokuratúra dospela k záveru, že z nej vyplývajú skutočnosti nasvedčujúce spáchanie trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 Trestného zákona, ktoré neboli predmetom pôvodného vyšetrovania. Z tohto dôvodu ho okresná prokuratúra odstúpila na ďalšie konania vecne a miestne príslušnej Okresnej prokuratúre Spišská Nová Ves.

5. Sťažovateľka podala 22. apríla 2026 okresnej prokuratúre podanie označené ako „*Námietka voči postupu prokurátora a žiadosť o jeho prehodnotenie*“. Okresná prokuratúra ho posúdila podľa obsahu ako žiadosť o preskúmanie zákonnosti postupu dozorujúceho prokurátora v zmysle príkazu č. 9/2025 a postúpila ho nadriadenej Krajskej prokuratúre v Prešove (ďalej len „krajská prokuratúra“). O tejto žiadosti nebolo dosiaľ rozhodnuté. Zároveň sťažovateľka podala ústavnú sťažnosť, ktorej posúdenie je predmetom tohto konania.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka uvádza, že jej podanie z 22. apríla 2026 nie je opravným prostriedkom proti napadnutému vyrozumeniu. V danom prípade nejde o konanie o sťažnosti proti uzneseniu podľa Trestného poriadku, keďže také uznesenie v časti A trestného oznámenia vôbec vydané nebolo, ale išlo nanajvýš o dozorný mechanizmus vnútri prokuratúry, ktorý nie je regulovaný všeobecne záväznými právnymi predpismi.

7. Sťažovateľka nesúhlasí s tým, ako okresná prokuratúra vyhodnotila jej trestného oznámenie. Podľa nej v ňom konkrétne uvádzala nové skutočnosti zakladajúce nové parametre individuálneho, ale aj spoločného konania podozrivých osôb, okolnosti koordinácie krokov, utajenosti konania, skrývania jeho následkov pred spoločníkmi [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], antedatovania listín, a teda nové osvetlenie ich vôľovej a vedomostnej zložky zavinenia, a to napriek tomu, že povahovo môže ísť o rovnakú právnu kvalifikáciu, aká prichádzala do úvahy v pôvodnom trestnom konaní. Ide o vadu postupu okresnej prokuratúry, keďže tá nové skutočnosti a dôkazy nielenže nevyhodnotila, ale ani nepomenovala, a preto nebolo možné adekvátne zistiť, v čom spočíva tak striktný záver o totožnosti trestných vecí.

8. Ďalej sťažovateľka uvádza, že ak podala podľa obsahu a názvu trestné oznámenie, v ktorom opísala konkrétne skutky, označila podozrivé osoby, predložila listinné dôkazy, vyvodila možné právne kvalifikácie a zároveň vysvetlila, prečo nejde o totožnú vec s pôvodným trestným konaním, okresná prokuratúra nemohla podanie vybaviť neformálnym oznámením, že ďalej konať nebude. Bola povinná postupovať podľa § 197 Trestného poriadku a vydať uznesenie alebo aspoň preskúmateľným spôsobom dôkladne vysvetliť, prečo podanie podľa obsahu nemá povahu

trestného oznámenia. Tým by sťažovateľke ako oznamovateľovi a poškodenej vzniklo právo podať sťažnosť, o ktorej by rozhodoval nadriadený orgán. Vyrozumením o tom, že sa ďalej konať nebude, bola sťažovateľke táto zákonom predpokladaná prieskumná inštancia odňatá. Na podporu svojich tvrdení sťažovateľka uvádza nálezy ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 415/2021 a sp. zn. III. ÚS 53/2024.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Jednou z perspektív ústavou v čl. 127 ods. 1 zakotveného princípu subsidiarity je to, aby ústavný súd mohol prebrať konečné skutkové a právne závery príslušných orgánov verejnej moci a tie vyhodnotiť v teste ústavnosti. Právomoc ústavného súdu v tejto súvislosti nastupuje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (IV. ÚS 133/09, I. ÚS 341/09), a preto spravidla nevstupuje do konania predčasne (aj keby tak malo byť účinené dôvodne), pretože by si tým uzurpoval právomoc, ktorá v danom štádiu trestného konania patrí iným orgánom verejnej moci (orgánom činným v trestnom konaní a súdom). Tie sú v zmysle právneho poriadku zaviazané poskytnúť ochranu základným právam a slobodám ešte pred ústavným súdom prostredníctvom predpokladaných korekčných mechanizmov. Až ich márnym využitím získava ústavný súd právomoc konať a zasiahnuť spravidla vo vzťahu k výsledku samotného konania, a preto sa aj ústavný súd v tejto súvislosti označuje aj ako súd výsledkový.

10. Sťažovateľka tým, že podala ústavnú sťažnosť proti vyrozumeniu okresnej prokuratúry a jemu predchádzajúcemu postupu a súčasne podala podanie zodpovedajúce svojím obsahom žiadosti o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia okresnej prokuratúry podľa príkazu generálneho prokurátora č. 9/2025, nastolila v konaní pred ústavným súdom otázku, čo môže byť (malo by byť) predmetom jeho rozhodovania. Táto otázka je aktuálna z dôvodu, že ústavný súd je spravidla súdom výsledkovým a k ochrane základných práv nepristupuje súbežne s iným orgánom verejnej moci, ale táto ochrana je postupná (pozri m. m. I. ÚS 182/2023). Ústavný súd totiž nemá pri takej ochrane v Slovenskej republike monopol, má však konečné slovo. V reťazi ľudskoprávnej ochrany tak musí logicky zastávať posledné miesto (III. ÚS 222/2026).

11. Ústavný súd nevyžaduje, aby sťažovateľ využil žiadosť o preskúmanie zákonnosti v predsúdnom trestnom konaní podľa príkazu generálneho prokurátora pred podaním ústavnej sťažnosti. Nepovažuje ju totiž za účinný právny prostriedok nápravy.

12. V zmysle dostupnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva účinný prostriedok nápravy musí mať preventívny účinok (zamedzí ďalšiemu porušovaniu práv), reparačný účinok (dodatočne odškodní či inak napraví dôsledky zásahu do základných práv), musí byť reálne dostupný (keď sťažovateľ má reálnu možnosť ho iniciovať a dosiahnuť ním preskúmanie svojej veci) a konanie o náprave musí prebiehať podľa jasných a predvídateľných pravidiel v primeranej rýchlosti.

13. Ústavný súd vo svojej judikatúre už vyjadril, že príkaz generálneho prokurátora (v tom čase príkaz generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. 11/2019 z 28. novembra 2019 o postupe prokurátorov pri vybavovaní žiadostí o preskúmanie zákonnosti v predsúdnom konaní, pozn.) je vyjadrením osobitného oprávnenia generálneho prokurátora podľa § 10 ods. 2 zákona č. 153/2001

Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov vydávať príkazy, pokyny a iné služobné predpisy, ktoré sú záväzné pre všetkých prokurátorov, právnych čakatel'ov prokuratúry, asistentov prokurátorov a ostatných zamestnancov prokuratúry (porov. m. m. IV. ÚS 317/2022). Účinnosť tohto právneho prostriedku nápravy je možné potenciálne spochybniť jedine prostredníctvom kritéria jeho dostupnosti, keďže predmetný príkaz nie je všeobecne verejne dostupný. Táto skutočnosť vyvoláva pochybnosti o jeho schopnosti byť verejnosti dostupný spôsobom, ktorý by vytváral každému reálnu možnosť jeho využitia.

14. Tieto pochybnosti však boli v prípade sťažovateľky rozptýlené jej konaním, keďže sama svojím podaním požiadala o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia okresnej prokuratúry. Kritérium dostupnosti tak bolo v jej prípade splnené a vo vzťahu k sťažovateľke aj preukázané.

15. Ústavný súd poskytuje postupnú a konečnú (nie súbežnú s iným orgánom verejnej moci) ochranu základných práv a slobôd. V danom prípade – podaním ústavnej sťažnosti zároveň so žiadosťou o preskúmanie podľa príkazu generálneho prokurátora č. 9/2025 nastáva stav, že konajú súbežne ústavný súd a iný orgán verejnej moci (v tomto prípade krajská prokuratúra) a vo svojej právomoci si navzájom konkurujú. Súbežným konaním sa však popiera základný zmysel princípu subsidiarity v konaní o ústavnej sťažnosti.

16. Prijatím ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie by došlo k vzniku ústavne neakceptovateľného stavu, keď by v zásade o rovnakej veci rozhodovali paralelne viaceré orgány – krajská prokuratúra a ústavný súd. Išlo by o taký stav, ktorý je v právnom štáte neaprobateľný, pretože by mohol viesť k rozdielnym rozhodnutiam v rovnakej veci, čo by malo negatívne (a len obťažne odstrániteľné) dôsledky na právnu istotu, ktorá tvorí integrálnu súčasť princípov právneho štátu.

17. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní podľa zásady *ratio temporis* odmietol ústavnú sťažnosť ako neprípustnú (predčasne podanú) podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

18. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jej ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júla 2026

Peter Molnár
predseda senátu